Lotul: Popa, M. Ionescu, Dan Coe, Barbu, Pîrcălab, Lucescu, Dridea I, D. Popescu, Mocanu și Ghergheli

MUNCA DE SELECȚIE ȘI PREGĂTIRE TREBUIE CONTINUU ÎNTĂRITĂ

...ONALE ÎN 1966

Îmbunătățirea jocului echipei noastre reprezentative în anul 1966 se explică, desigur, printr-o muncă de pregătire și selecție mai bună decît într-un trecut nu prea îndepărtat. Asupra acestor două aspecte (pregătirea și selecția) ne-am mai oprit în aceste coloane, în sezonul trecut, rămînîndu-ne ca azi doar să le amintim și să le privim în perspectiva noului sezon internațional, care bate la ușă.

O precizare, din capul locului: despre o pregătire de sine stătătoare a echipei naționale, ruptă de ansamblul activității interne și internaționale a cluburilor fruntașe, furnizoare de jucători, nu se poate vorbi. *Așa încît, n-am cerut și nu vom cere niciodată antrenorilor lotului să facă în intervalul cît îi au la dispoziție pe jucători, ceea ce ar fi trebuit să facă antrenorii de club. Li se cere însă o planificare judicioasă a lucrului în perioadele de întrerupere a campionatului, pregătirea atentă a echipei în funcție de sarcinile cutărui sau cutărui joc, alegerea potrivită a titularilor de formație, orientarea în alegerea partenerilor pentru jocurile de verificare, spirit inovator, curaj în selecționare și în promovarea jucătorilor. Iar pentru întregul an de activitate, o concepție largă, după care munca lor să nu fie înțeleasă ca limitată la săptămînile premergătoare meciurilor, ci ca o permanentă „mobilizare" în vederea unor obiective mai îndepărtate, majore.*

Așa privind lucrurile, părerea noastră este că în 1966 s-au obținut realizări care pot constitui o bună bază de plecare.

Mai întîi, credem că un lucru pozitiv l-a constituit axarea întregului plan de pregătire pe un obiectiv concret: buna reprezentare în Campionatul Europei. *Meciurile n-au mai fost privite fiecare ca un scop în sine ci subordonate* ideii finale *care, pentru echipa A,* trebuie să rămînă aceeași și pentru prima jumătate a lui *1967, al cărui punct central îl constituie jocul cu Italia. Iar țelul nostru trebuie și nu poate fi decît unul, pe care să-l urmărim din toate puterile: LOCUL ÎNTÎI ÎN GRUPA A 6-A A PRELIMINARIILOR.*

Colaborarea cu cluburile a fost mai bună. *Antrenorii lotului,* Oană și Covaci, *au fost mai aproape de viața acestora (mai ales cele care au dat jucători mai mulți naționalei), fiind ajutați și de colaboratorii lor imediați, ceilalți antrenori federali, care au prezentat sugestii după partidele de campionat pe care le-au observat.*

Un aspect deosebit de controversat în anii trecuți l-au constituit perioadele de întrerupere a campionatului înaintea meciurilor echipei naționale. *În 1966 acestea au fost mult mai scurte, n-au mai stîrnit valuri de proteste din partea echipelor de club, ca odinioară. Un punct care rămîne discutabil este însă data de 16 octombrie, afectată inițial întîlnirii cu Polonia. Meciul a fost amînat pentru noiembrie, data rămînînd liberă. Cu toate acestea, nu s-a jucat campionat, pierzîndu-se o dată bună, care ne-ar fi scutit de situația neplăcută de a rămîne cu 3 restanțe pentru primăvară. În orice caz, scurtarea întreruperilor trebuie să rămînă în continuare „în obiectiv".*

Alegerea echipelor de club străine care ne-au servit ca sparing-partneri *a fost și ea destul de bună (Voivodina, Cagliari, Valenciennes, Sochaux) dacă nu prin valoarea foarte ridicată (sub acest aspect am putea face mai mult în 1967), cel puțin prin aceea* că s-au avut în vedere unele caracteristici de joc ale acestora *(joc cu „libero", „beton")*, apropiate de ale echipelor naționale cu care avem de jucat.

Socotim ca pozitivă pentru pregătirea echipei reprezentative și orientarea către susținerea de partide amicale intertări cu adversari puternici, în deplasare *(Ungaria la Budapesta, R. F. Germană la Ludwigshafen, Portugalia la Porto), jocuri în care nu s-a urmărit profitul rezultatelor în sine (că acestea au fost onorabile, este altceva) ci profitul maturizării echipei.*

În legătură cu aceeași problemă a pregătirii echipei trebuie să constatăm ca satisfăcătoare și orientarea ei către joc mai ofensiv, ca și plusul de omogenitate pe care l-a căpătat, *datorită atît menținerii unui nucleu de bază de jucători de-a lungul întregului an, cît și faptului că la alcătuirea echipei s-a ținut seama de unele afinități de club, pe compartimente sau pe părți de ansamblu ale angrenajului de echipă.*

Fără a ne erija în mentori ai celor care răspund direct de pregătirea echipei, ne facem însă ecoul dorințelor a numeroși observatori atenți ai jocului echipei naționale, care cred că în 1966 ar fi trebuit acordat un plus de grijă apărării. *Într-adevăr, parcurgînd acum comentariile asupra meciurilor, ne izbește* frecvența golurilor primite din greșeli individuale *(neatenție, tratarea superficială a fazelor)* sau colective *(plasament defectuos, ezitări, lipsă de colaborare) ale acestui compartiment. Am primit așa două goluri de la Elveția, două de la Italia, două de la Polonia, unul în Cipru...*

Cît despre eficacitate, ea nu ne mulțumește încă, *chiar dacă aici s-ar putea invoca meciurile cu Elveția și Polonia (pe cel cu Cipru nu-l considerăm destul de ilustrativ). Trebuie să pornim, în pregătirea pentru 1967, de la meciurile cu Ungaria la Budapesta, R.D.G., R.F.G., Portugalia, toate în deplasare,* în care n-am înscris nici un gol. *Echipa simte nevoia unor* atacanți cu mare personalitate, care să finalizeze, în situații decisive, printr-o fentă sau un dribling decisiv, printr-o acțiune individuală, condiție care, în fotbalul de azi, în care apărările aglomerate sînt atît de preferate, se pune mai acut ca oricînd.

Radu URZICEANU

(Continuare în pag. 12)

SELECȚIONABILII ÎN 1967

În sezonul internațional de anul acesta antrenorii lotului Ilie Oană și Ștefan Covaci vor porni la drum cu următorii jucători:

PORTARI: **M. Ionescu** (Petrolul) și **Datcu** (Dinamo București)

FUNDAȘI LATERALI: **Popa** (Dinamo București); **I. Popescu** (Dinamo Pitești), **Mocanu** (Petrolul) și **Deleanu** (C.S.M.S.)

FUNDAȘI CENTRALI: **Barbu** (Dinamo Pitești), **Dan** (Rapid) și **Nunweiller III** (Dinamo București)

MIJLOCAȘI: **Gherghelí** (Dinamo București), **Dobrin** (Dinamo Pitești) și **D. Popescu** (Steaua)

EXTREME: **Pîrcălab** (Dinamo București), **Lucescu** (Politehnica București) și **C. Radu** (Dinamo Pitești)

INAINTAȘI CENTRALI: **Frățilă** (Dinamo București), **Dridea I** (Petrolul), **Iancu** (Farul) și **Badea** (Petrolul).

Lotul primei reprezentative rămîne deschis. Vor fi incluși pe parcurs și acei fotbaliști, care se vor remarca în loturile olimpic, de tineret, precum și în campionat.

COMPORTAREA JUCĂTORILOR

Încheiem această trecere în revistă a activității reprezentativei cu un succint comentariu al comportării celor 31 de jucători, folosiți într-un total de 11 partide internaționale, precum și al perspectivelor pe care le oferă pentru viitorul sezon.

În postul de portar au fost utilizați, în raport cu forma avută, **M. Ionescu, Haidu** și **Datcu** — acesta din urmă revenit în prima reprezentativă după o lungă absență. Ionescu și Datcu au făcut și partide bune, excelente chiar (primul cu R.F.G., Uruguay sau Portugalia, al doilea cu Izrael), dar și modeste, cu greșeli. Ionescu încă nu-și calculează bine momentul ieșirii din poartă sau nu iese de loc, chiar în suprafața porții, considerată de altfel domeniu în care nici un înaintaș nu trebuie lăsat să joace balonul nestingherit de portar. Datcu are momente de neatenție și derută care-i pot fi fatale, cum s-a întîmplat în meciul cu Italia. În schimb, spre deosebire de Ionescu, dinamovistul își dirijează apărătorii, cu care a vădit o bună colaborare. Ambii însă au arătat că se poate conta și pe viitor pe ei. Haidu a jucat numai 28 minute în jocul cu R.D. Germană și nu poate fi judecat definitiv.

Din fericire, pentru acest post mai sînt candidați, care nu așteaptă decît un semn din partea antrenorilor. **Constantinescu** (C.S.M.S.) este unul dintre ei, la care mai pot fi adăugați **Haidu** și **Suciu** (în condițiile unei bune pregătiri) de la Steaua. În plus, la orizont se profilează siluetele unor tineri cum este **Coman** (Dinamo Pitești).

Fundașii folosiți au fost patru la număr: **Popa** și **Greavu** pe dreapta, **Mocanu** și **Deleanu** pe stînga. Dintre ei satisfacție au dat, în general, doar Popa și Deleanu, în special ultimul. Popa, veșnic tînăr și mare animator, a fost însă inegal, randamentul său n-a fost direct proporțional cu cantitatea de energie cheltuită pe teren. E drept, și-a îmbunătățit mult jocul, și-a mărit raza de acțiune, reușind intercalări spectaculoase în atac, dar alunecă destul de des pe panta ușurinței în a trata jocul și comite greșeli în execuțiile cele mai simple.

Popa face însă să se ridice o întrebare: cine-l va putea înlocui atunci cînd el nu va mai putea fi selecționat? Postul de fundaș dreapta n-are asigurată încă rezerva capabilă să înlocuiască titularul. Greavu? Ar fi o improvizație; în orice caz, pentru că sîntem informați că Ilie n-a renunțat la orice veleitate față de reprezentativă, el ar putea fi folosit cu randament doar pe stînga.

Mocanu, în scădere vizibilă și treptată, a trebuit să cedeze locul lui Deleanu, care dispune de calități și formă superioare, de o mai bună orientare și înțelegere a jocului modern. Ca și Mocanu însă, ieșanul trebuie să-și îmbunătățească jocul cu capul și să asigure finalitate intercalărilor în acțiunile ofensive.

Două cupluri de fundași centrali au dat de-a lungul anului randament destul de bun: **Nunweiller III — Dan** și **Barbu — Dan**. Dintre acești jucători, Barbu — „văzut" destul de tîrziu de selecționeri și în condițiile indisponibilității unuí titular — a avut o comportare revelatorie. Sobru, atent, prompt, calculat în intervenții, Barbu nu risipește mingi, ci le împarte în scop constructiv. A devenit un contracandidat periculos pentru Nunweiller III, acest stilp al apărării, care însă a avut nesansa unei accidentări care l-a ținut, un timp, departe de lot. El a terminat sezonul cu resurse diminuate. Își poate reveni însă, dată fiind seriozitatea și interesul său în pregătire. Oricum, și pentru acest post se pune problema unor rezerve tinere. Din fericire, se pare că din spate „vine tare" Boc... Dan a realizat comportări contradictorii și surprinzătoare față de marea sa putere de luptă și dăruire în joc. A făcut față multor adversari de valoare, dar a și comis greșeli capitale care au costat echipa goluri (cu Polonia, Italia). Originea acestor greșeli: prea marea nervozitate, indisciplina de joc, „fumurile". Poate unde nu „simte" concurența unui pretendent... Altfel, Dan este plin de calități care-i pot asigura o lungă și prodigioasă carieră în echipa națională. Ca și ceilalți, este un element pe care se poate conta, mai cu seamă că este și mai tînăr. Trebuie să-și impună însă, mai mult disciplină, mai multă concentrare, mai multă stăpînire de sine. Cît privește pe **Hălmăgeanu** (a jucat contra Budapestei, R. F. Germane și Elveției), randamentul lui a fost scăzut, poate și din cauza nerestabilirii complete de pe urma unui accident.

În linia de mijloc, un element de bază, constant bun în majoritatea întîlnirilor, pe care se poate conta mai departe: **Gherghelí**. A avut, e drept, un început mai slab, deoarece nu jucase cîteva etape la echipa sa de club și pregătirea fizică lăsa de dorit. Și-a revenit însă pe parcurs și a jucat excelent în partide grele (cu Italia, mai ales). Acoperă cu ușurință mijlocul terenului, este mai eficient în apărare, iar în atac realizează combinații, cu scop tactic, deosebit de eficace cu Pîrcălab și Frățilă.

Împreună cu Gherghelí au format cuplu, pe rînd, **Dobrin, D. Popescu, Nunweiller VI** și **Badea**. Dintre aceste „duete" cel mai reușit, în comparație cu celelalte, a fost **Gherghelí-Dobrin**. Acesta din urmă, debutant în reprezentativă, s-a impus foarte curînd prin tehnica sa excelentă, prin tinerețea conducerii și a driblingului, prin desele sale infiltrări în atac și șuturile la poartă. Este un mijlocaș ofensiv. În apărare însă, contribuția sa este infimă și aici trebuie să-și îndrepte atenția. În orice caz, linia Gherghelí-Dobrin ni se pare cea mai bună. D. Popescu păcătuiește prin ritmul său lent, prin întîrziere în transmiterea mingii, ceea ce frînează acțiunile. Dintre ceilalți, Nunweiller VI a avut un debut foarte bun, dar s-a accidentat și a ieșit, pentru moment, din vederile antrenorilor. Este tînăr însă, și poate reveni oricînd. Formula **Surdan — D. Popescu** încercată contra Elveției a eșuat. Surdan, plimbat pînă atunci de la înaintare la linia de fund, a avut de făcut față sarcinilor unui post dificil și s-a sufocat. Nu-i însă, vina lui.

Pîrcălab, Marcu — pe dreapta —, **Sorin Avram, Lucescu** și **C. Radu** — pe stînga au fost „rulați" pe cele două posturi de extreme, fiecare cu rezultate diferite pentru jocul de ansamblu al echipei. Folosirea lui Marcu (în jocul cu Portugalia, la Porto) a fost nereușită. Ieșirea din lot a lui Sorin Avram, care dăduse dovadă de comportare necorespunzătoare la echipa de club și chiar în lot, unde nu a respectat sarcinile fixate, a înlesnit promovarea — cu succes — a lui Lucescu, deși pe un post cu care nu era tocmai obișnuit (pe stînga). Studentul bucureștean, plin de temperament și cu un dribling derutant în adîncime (de multe ori ni l-a amintit pe Bindea), a dat satisfacție în cele mai multe jocuri, dovedindu-se un element cu perspective certe. Pîrcălab a constituit un om de bază, în al cărui joc a intervenit și o schimbare în bine: a devenit mai curajos, are mai multă inițiativă și în meciurile din deplasare, fiind astfel de mai mult folos echipei. Din păcate (și acest lucru este valabil pentru toate extremele noastre) și el și-a pierdut încet-încet una din calitățile esențiale ale unei aripi: nu mai trage la poartă, nu finalizează.

C. Radu, încercat în partida cu Izrael, este — după noi — un „om care vine" și va fi un serios concurent pentru Pîrcălab și Lucescu.

În sfîrșit, înaintașii centrali — jucători care au dat multă bătaie de cap selecționerilor. Pînă la cristalizarea cuplului **Frățilă — Dridea I** (nici acesta încă nu-i la nivelul cerințelor fotbalului modern, dar satisfăcător pentru nevoile echipei noastre), antrenorii au încercat — nu întotdeauna însă cu răbdarea necesară — diferite formule. Poate cele mai numeroase din întreaga echipă: **Dridea — Badea, Dridea — Iancu, Nunweiller VI — Badea, Dumitriu — Ionescu, Dobrin — Dridea, Stoicescu — Iancu, Dridea — Naghi, Iancu — Badea** și chiar una cu **Mateianu**. Nici una însă, n-a asigurat o eficacitate mai mare, putere de pătrundere, o colaborare mai eficientă cu aripile, respectarea și a sarcinilor de apărare. O soluție mai bună a fost Frățilă — Dridea, care a reprezentat o îmbinare a puterii de luptă și a deplasărilor tactice cu simțul porții și setea de goluri. Poate fi menținut acest cuplu, dar nu pentru mult timp pentru că rezistența și viteza de deplasare a lui Dridea scad, după cum i s-a redus prezența amenințătoare în fața porții. Astfel că trebuie căutată perechea pentru Frățilă. După părerea noastră, ea ar fi Iancu, dar cu un joc mai ordonat, cu deplasări mai judicioase și în concordanță cu mișcările celorlalți jucători. Iancu s-a dovedit în sezonul de toamnă un înaintaș dinamic și eficace. Merită mai multă încredere. După cum trebuie ținuți în evidență și cei doi înaintași centrali rapidiști, **Ionescu** și **Dumitriu**, care pot fi folosiți în raport cu adversarii, cu caracteristicile jocului acestora. Ca și Mateianu, de altfel. Iar Naghi, constituie înaintașul care începe să emită veleități. Rămîne să le confirme în retur.

Petre GAȚU

Frățilă, golgeterul echipei naționale în 1966, într-o atitudine caracteristică de atac